

A person wearing a dark, textured hoodie stands in the center of a greenhouse. The greenhouse's structure is made of a grid of metal frames and translucent panels, creating a complex geometric pattern. The lighting is dramatic, with a strong teal and green color palette. The person's face is obscured by deep shadows, and their hands are tucked into their pockets. The overall mood is mysterious and suspenseful.

STEVEN JAMES

HARTELOOS

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

HARTELOOS

Andere thrillers van Steven James:

Patrick Bowers:

Openingszetten

De pion

De toren

Het paard

De looper

De dame

De koning

Schaakmat

Misleiding

Bloedrood

Jevin Banks:

Placebo

Upgrade

STEVEN JAMES

HARTELOOS

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

VERTAALD DOOR WILLEM KEESMAAT

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling Willem Keesmaat
Omslagontwerp Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 435 3062 0
ISBN 978 90 435 3090 3 (e-book)
NUR 332
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze editie zijn afkomstig uit de NBV, 2004 en de BGT, 2014.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Every Wicked Man* bij The Berkley Publishing Group, een imprint van Penguin Publishing Group, onderdeel van Penguin Random House LLC.

© Steven James, 2018

© 2018 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

Voor Ashley

‘Wij zijn – hoewel ik niet weet hoe – heel dubbel vanbinnen,
waardoor we geloven dat we niet geloven en we onszelf
niet kunnen ontdoen van wat we veroordelen.’

Filosoof en schrijver Michel de Montaigne (1533-1592)

‘Als we elkaars gedachten konden lezen,
zou niemand als goed worden beschouwd.’

Uit *Maxims* van St. Stephen van Muret (1045-1124)

FASE I

Ontkenning

*Camerahoeken. De toeschouwer.
Er is een nummer voor iedereen.*

‘Zijn de nachtmerries erger geworden?’

Timothy Sabian vond het maar niks om hier, in de spreekkamer van zijn psychiater, te zitten. En hij hield al helemaal niet van het etiket dat het hem opleverde. ‘Nee. Ik bedoel, ze blijven een beetje hetzelfde.’

‘Nou, dat is goed, dan. Ik ben zo blij dat te horen, Timothy: dat ze niet steeds erger worden.’

Soms krijg ik ze wanneer ik wakker ben, dacht Timothy, maar dat hield hij voor zich.

Dokter Percival leek een jaar of vijftig en hoewel hij ongeveer even oud moest zijn als Timothy’s vader zou zijn geweest, had hij hem nooit als een vaderfiguur beschouwd. Dit was een ander soort relatie.

‘En de insecten?’ vroeg de dokter.

‘Die zijn niet echt.’

Maar terwijl hij het zei, voelde Timothy ze over zijn buik kruipen.

In de medische literatuur werd het gevoel beschreven als ‘formicatie’, wat een stuk klinischer klonk dan wat het werkelijk was: het gevoel dat er dag en nacht beestjes over je heen kropen. En dan had je nog die constante jeuk, wat de artsen wetenschappelijker wilden laten klinken door het ‘pruritus’ te noemen.

Hij wilde niet dat dokter Percival de littekens van het krabben op zijn armen zou zien. En ook niet die van het pincet en het scheermesje, waarmee hij de insecten die zich verborgen in zijn huid had proberen eruit te peuteren. Vandaag werd het verse bloed op zijn linkerarm aan het zicht onttrokken door het verband

dat hij eromheen had gewikkeld. En natuurlijk door de trui met lange mouwen.

En toch voelde Timothy de neiging om eraan te krabben, eraan te slaan, om ze op de een of andere manier weg te jagen.

Opzouten.

Weg.

Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan bleef hij stil zitten en knikte hij begrijpend naar zijn psychiater. ‘Geen insecten. Dat is gewoon infestatiewaan.’

‘Dat klopt,’ reageerde dokter Percival. ‘Puur waandenkbeelden.’

Maar Timothy proefde een vleugje empathie, een subtiele verandering in de klank van zijn stem die hem duidelijk maakte dat de arts zijn patiënt niet zonder meer geloofde, maar probeerde te begrijpen wat de patiënt geloofde.

Hij had dit al eerder meegemaakt.

Hij had gezien hoe dit soort dingen eindigen.

Dat betekende dat het medeleven op de schopstoel zat en de diagnose op het punt stond haar intrede te doen. En op dat punt kon je niet meer terug. Wanneer de twijfel eenmaal toesloeg, had je een punt bereikt dat hoe meer je beweerde dat je niet gek was, hoe meer men ervan overtuigd raakte dat je dat juist wel was.

‘We weten allebei dat er geen insecten zijn,’ vervolgde dokter Percival, ‘maar waar ik meer in geïnteresseerd ben, is de vraag of ze je nog steeds dwarszitten.’

‘Ze zijn allemaal verdwenen,’ zei Timothy. ‘Ik ben hier vandaag dan ook niet voor de nachtmerries of de insecten.’

‘Oké. Vertel me dan maar waarom je hier vandaag wel bent.’

‘Hoe stop je het?’

‘Hoe stop je *wat*?’

‘De herrie. De stemmen. Heeft iedereen daar last van?’

‘Wat bedoel je?’

Omdat hij niet wilde dat zijn psychiater zou denken dat hij gek was, was Timothy hier niet eerder over begonnen, maar vandaag kreeg hij het gevoel dat het goed zou zijn om er eens naar te vra-

gen, gewoon voor de zekerheid, om er zeker van te zijn dat er niet echt iets mis was met hem.

‘Al dat gebabbel,’ zei hij. ‘De woorden en de spinnenwebdraden, heen en weer, zonder ophouden, elkaar aanrakend, kruisend, overlappend, zich om dingen heen wikkellend. Is er een manier om dat te stoppen?’

‘Vertel eens iets meer over dat gebabbel. Over hoe dat voelt.’

‘Ik zie een blad op de grond liggen en denk dan aan de boom die hem heeft laten vallen, wanneer die is geplant, hoelang hij al groeit, hoeveel andere bomen zijn wortels daar diep onder de grond aanraken. Een serveerster in een restaurant reikt me een pen aan om een handtekening op het bonnetje van mijn creditcard te zetten en dan denk ik aan alle mensen die die pen ooit hebben vastgehouden. Of ze een date hadden en daarna, nadat ze de pen hadden teruggegeven, een ijzige stilte was gevallen, of dat ze ruzie hadden gekregen op weg naar huis, of juist de liefde hadden bedreven. Ik kom op straat een meisje tegen, zie haar glimlachen om een appje en dan bedenk ik wat ze kan hebben gelezen.’

‘Dat laat eenvoudigweg zien dat je een levendige fantasie hebt.’

‘Maar u hoort ze dus niet?’

‘Ik beeld me verschillende scenario’s in. Ja, natuurlijk. Hoe situaties op verschillende manieren kunnen verlopen. Dat doet iedereen.’

‘Er is iets mis met mij.’

Dokter Percival wierp een blik op de wandklok, iets wat ze psychiaters zouden moeten afderen, vanwege de indruk die het op hun cliënten achterlaat.

Nog twintig minuten over.

‘Ik denk dat het een natuurlijk iets is om verbanden tussen bepaalde dingen te zien,’ zei de arts. ‘Dat je nadenkt over het verleden, de oorsprong en de toekomst van bepaalde dingen. Ik denk dat het een vaardigheid is die je door de tijd heen hebt ontwikkeld. En omdat je een fictieschrijver bent, heb je jezelf geleerd om te observeren en te analyseren. Je inkomen hangt ervan af. Haal creativiteit en geestesziekte niet door elkaar. Jouw fantasie is –’

‘Overactief. Dat kreeg ik op school al te horen: “Jij hebt een wat overactieve fantasie.” Kan dat?’

‘Het is maar een uitdrukking.’

‘Hoe kan je fantasie nou overactief zijn? Is er dan niet iets mis mee? Ik bedoel, als het actiever is dan het zou moeten zijn?’

‘Timothy, de fantasie van de meeste mensen is afgestompt door jaren van verstandig nadenken en –’

‘Afgeschuinde dromen.’

‘Afgeschuinde dromen?’

‘Dromen die op wigvormige manier zijn aangescherpt door ze vruchteloos tegen een spijkerharde realiteit aan te rammen.’

Timothy merkte dat hij aan zijn arm zat te krabben, vanwege de insecten die uit de open zweren kropen die hij zo zorgvuldig had verbonden en waarvan dokter Percival hem had verzekerd dat ze niet echt waren.

De psychiater hield hem nauwlettend in de gaten en krabbelde toen iets op zijn notitieblok – nog zo’n gewoonte van therapeuten die boekdelen sprak.

Soms vroeg Timothy zich af of dokter Percival echt wel dingen opschreef die met zijn situatie te maken hadden. Misschien was hij ondertussen wel met een boodschappenlijstje bezig. Of misschien zat hij dieren te tekenen. Misschien schreef hij wel een brief aan zijn dochter en zou hij die op de post doen zodra Timothy –

Vermoord hem.

‘Daar gaan we weer,’ fluisterde Timothy.

‘Wat is er?’

Zie je die briefopener op zijn bureau? Pak hem.

‘Nee.’ Timothy schudde zijn hoofd en probeerde de stem het zwijgen op te leggen. ‘Laat het ophouden. Laat het ophouden.’

Pak die brievenopener.

Dokter Percival hield hem nauwkeurig in de gaten. ‘Vertel me wat je op dit moment voelt, Timothy. Wat je hoort.’

‘Nee. Dat kan ik niet.’

Doe het.

Hij moest het laten ophouden. Het moest, het moest, het moest, het moest.

En er was maar één manier om dat voor elkaar te krijgen.

Timothy pakte de brievenopener.

‘Wat doe je?’

Steek hem nu in zijn nek.

‘Nee!’ gilte Timothy. ‘Dat kan ik niet!’

‘Wat kun je niet?’

Leun over het bureau, grijp hem bij zijn kraag om hem op zijn plek te houden en duw die brievenopener dan in zijn keel. Net als bij de anderen.

Nee, nee. Er zijn geen anderen geweest. Je liegt tegen me!

Ik lieg niet, Timothy. Je weet dat ik –

‘Nee!’

Maar toch stond hij op.

De psychiater deinsde langzaam achteruit en greep naar de knop onder zijn bureau, die knop die hij acht maanden geleden had ingedrukt en waarvan Timothy nog steeds wist dat hij er zat. Hij was tenslotte niet gek. Hij was niet gevaarlijk meer. Niet zoals toen.

Hij was niet... Nee, natuurlijk niet, anders zou hij hier vandaag niet zijn. Dan zou hij op de witte-jassen-plek zijn, met al die mensen die moeten worden opgesloten, omdat ze een gevaar voor zichzelf of voor anderen vormen.

De gekken.

De instabiele types.

Jij bent instabiel, Timothy. Je bent gek.

‘Nee, dat ben ik niet!’

‘Leg dat ding neer, Timothy.’

Maar Timothy liep om het bureau heen, naar de plek waar dokter Percival nu stond, die nog verder achteruitdeinsde, tot hij bijna bij het raam was.

Timothy voelde zijn handen beven. ‘U moet me helpen.’

‘Timothy, achteruit.’ Er klonk angst door in de stem van de psychiater. ‘Nu!’

Je hebt een levendige fantasie. Overactief. Er is iets mis.

Afgeschuinde dromen.

O, afgeschuinde dromen.

Net als de anderen.

En op dat moment duwde Timothy Sabian zijn psychiater hard tegen de muur en stak hij de briefopener in zijn eigen keel.

Het is niet de bedoeling dat je zoiets overleeft. Sommige mensen zeggen dat hij geluk had gehad; andere dat het een wonder was. Timothy wist alleen maar dat hij erna heel lang in het ziekenhuis lag. Zijn polsen en enkels waren vastgebonden, zodat hij niet kon bewegen, zichzelf niets kon aandoen, en ondanks alle medicijnen die ze hem gaven en elke therapie die ze op hem uitprobeerden, gingen de stemmen niet weg.

En de insecten ook niet.

Dat wist hij ook.

HIJ KEEK MET BETRAANDE OGEN IN DE CAMERA. 'DIT IS VOOR JOU.'

De zoon van een senator bindt zichzelf vast aan een bureaustoel en rijdt achteruit het zwembad in. Hij heeft alles gefilmd en zendt zijn dood live uit op het internet. Het lijkt een gewone zelfmoord, maar FBI-agent Patrick Bowers ontdekt iets op de video waardoor alle alarmbellen afgaan. Wat eerst een uitgemaakte zaak leek, wordt een mysterie waarbij duistere vetes en dodelijke geheimen de kop opsteken.

Ondertussen worstelt Patrick met een ander probleem: zijn nieuwe gezin. Terwijl zijn vrouw een geheim voor hem lijkt te bewaren, komt het gevaar steeds dichterbij. Lukt het Patrick om de zaak op te lossen én zijn gezin te beschermen?

FBI-agent Patrick Bowers heeft al vele seriemoordenaars opgespoord en achter tralies gestopt. *Harteloos* volgt chronologisch op *Misleiding* en *Bloedrood* en speelt zich af tijdens Bowers' eerste jaren als agent.

NUR 332

ISBN 978 90 435 3062 0

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

www.KokBoekencentrum.nl